

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2510/2023
26.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиље АА из села ..., чији је пуномоћник Биљана Петровић Адамовић, адвокат из ..., против тужене Јавне предшколске установе „Пчелица“ Ниш, чији је пуномоћник Тања Савић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против решења Вишег суда у Нишу Гж1 133/2022 од 27.02.2023. године, у седници одржаној 26.12.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против решења Вишег суда у Нишу Гж1 133/2022 од 27.02.2023. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Нишу Гж1 133/2022 од 27.02.2023. године, одбијена је жалба тужиље и потврђено решење Основног суда у Нишу П1 4/2022 од 28.03.2022. године, којим је одбачена тужба тужиље, којим је тражила да се поништи као незаконито решење директора тужене број .. од 24.12.2019. године и обавезе тужена да тужиљу врати на рад и призна јој сва права из радног односа, а обавезана је тужиља да туженој на име трошкова поступка исплати 142.500,00 динара. Одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, ревизију је благовремено изјавила тужиља, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијаног решења, у смислу члана 408. у вези члана 420. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу на неодређено време код тужене и од стране директора тужене решењем број .. од 24.12.2019. године је отказан уговор о уређењу међусобних права, обавеза и одговорности број .. од 04.05.2010. године, због престанка потребе за њеним радом. Тужила је против овог решења изјавила жалбу другостепеном органу – Управном одбору тужене установе који је донео одлуку број 443 од 14.01.2020. године, којом је жалбу тужиле одбио, као неосновану.

Првостепени суд је решењем П1 99/2020 од 06.09.2021. године одбацио тужбу, као неблагоприятну, које је решењем Вишег суда у Нишу Гж1 174/21 од 24.12.2021. године укинута. Након тога је првостепени суд поново одлучивао о поднетој тужби, па је решењем П1 4/2022 од 28.03.2022. године, тужбу одбацио као непотпуну у смислу одредбе члана 168. став 8. Закона о основама система образовања и васпитања, а што је потврђено решењем другостепеног суда Гж1 133/2022 од 27.02.2023. године.

Према становишту Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право, када су одбацили тужбу, као непотпуну.

Одредбом лана 115. став 1. Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“, бр.88/17 ... 10/19), прописано је да је орган управљања у предшколској установи и управни одбор, а који у складу са одредбом члана 119. став 1. тачка 13. одлучује о жалби на решење директора.

Одредбом члана 168. истог закона, прописано је да против решења о остваривању права, обавеза и одговорности запослени има право на жалбу орган управљања, у року од 15 дана од дана достављања решења директора (став 1.). Органу управљања дужан је да одлучи о жалби у року од 15 дана од дана достављања жалбе (став 2.). Ако орган управљања не одлучи о жалби или ако запослени није задовољан другостепеном одлуком, може се обратити надлежном суду у року од 30 дана од дана истека рока за доношење решења, односно од дана достављања решења (став 7.). У радном спору запослени који добија коначно решење, тужбом мора обухватити и првостепено и другостепено решење (став 8.).

У конкретом случају директор тужене је дана 24.12.2019. године донео решење којим је тужилу отказан уговор о раду и против наведеног решења тужила је изјавила жалбу Управном одбору тужене, која је одлуком Управног одбора од 14.01.2020. године одбијена као неоснована, па је решење директора тужене постало коначно.

Имајући у виду прописану двостепеност спроведеног поступка код тужене, предмет судске заштите је могла бити само коначна одлука, а то је одлука Управног одбора тужене од 14.01.2020. године, донета поводом жалбе тужиле, а не одлука директора тужене о престанку радног односа од 24.12.2019. године.

С обзиром да тужила поднетом тужбом није захтевала и поништај одлуке Управног одбора тужене од 14.01.2020. године, већ само решење директора тужене од 24.12.2019. године, правиан је закључак нижестепених судова да је тужба непотпуна, због чега је морала бити одбачена, а ревизијски наводи су неосновани.

Из наведених разлога, на основу одредбе члана 414. став 1, у вези члана 420. став 6. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Субић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**